

Una història complicada

Ascensió i caiguda d'Antoni Tarrida

Formà part del primer cos d'informadors especials de la Generalitat. S'infiltrà a la secta CEIS i ha estat responsable de Seguretat Física i Electrònica de la Generalitat. Un full de serveis en aparença impecable. Avui, sense feina, s'està, sol, a casa seva. ¿Què li ha passat, a Toni Tarrida?

Antoni Tarrida ingressa a Convergència Democràtica de Catalunya (CDC) poc després de la seva fundació. Dins del partit, de seguida li encomanen tasques de seguretat i treballa en el servei d'ordre d'actes polítics i manifestacions organitzats per CDC o unitàries. L'any 1980, Jordi Pujol guanya les eleccions, i Convergència es converteix en un partit de govern. S'han acabat les manifestacions al carrer. Ara cal organitzar la Generalitat, omplir-la de contingut, convertir-la en un govern efectiu. En el camp de la seguretat cal, per tant, organitzar uns serveis d'informació. Com qualsevol govern. Al maig del 1981 Antoni Tarrida ingressa al Servei d'Estudis de la Seguretat. A les ordres de Joaquim González, un militant històric del partit, mitja dotzena de persones constitueixen el primer nucli d'informadors de la Generalitat. Seran coneguts amb el sobrenom de *mortadelos*.

Els *mortadelos* es converteixen en una figura habitual a les múltiples i conflictives manifestacions de tot signe que per aquelles dates es convoquen a Barcelona. Fan feines de vigilància, de localització de possibles provocadors professionals. Recopilen informació sobre tota mena de moviments socials i polítics. Si el president Pujol ha de visitar algun indret de Catalunya, ells hi van uns dies abans a palpar l'ambient i detectar-hi qualsevol possible intent de protesta o de boicot. Són mesos d'una intensa activitat que, per cert, és molt mal vista per la policia espanyola i pel Govern Civil de Barcelona, que considera que els *mortadelos* no tenen dret a fer tasques d'informació policiala per a la Generalitat. Cal tenir en compte que encara no existeix la policia autonòmica.

A començament del 1983 el Servei d'Estudis de la Seguretat comença a investigar el món de les sectes. Inmediatament s'observa que hi ha un problema

greu, i decideixen d'infiltrar Antoni Tarrida dins la secta CEIS, una de les més actives. Durant sis mesos, Tarrida té l'oportunitat de fer una investigació completa. Són sis mesos molt durs. La secta usa mecanismes de pressió psicològica molt forts. Tarrida es defensa. Finalment, una casualitat el delata i és descobert. Els membres de la secta el sotmeten a un duríssim interrogatori de set hores en un pis de Barcelona. Tarrida ho nega tot, i el deixen marxar amb una advertència: "no tornis".

A principi del 1984 els Mossos intervenen policialment contra CEIS. Tarrida comença a ser víctima d'una persecució sistemàtica per membres de la secta que no han pogut ser detinguts. El seu telèfon sona cada vint minuts durant tota la nit, és seguit pel carrer, li envien carn podrida a casa i fins i tot inclouen un anunci a la premsa amb el seu telèfon i aquest text: "Toni. Homosexual. Muy bien dotado". Passats uns mesos, la persecució cessa.

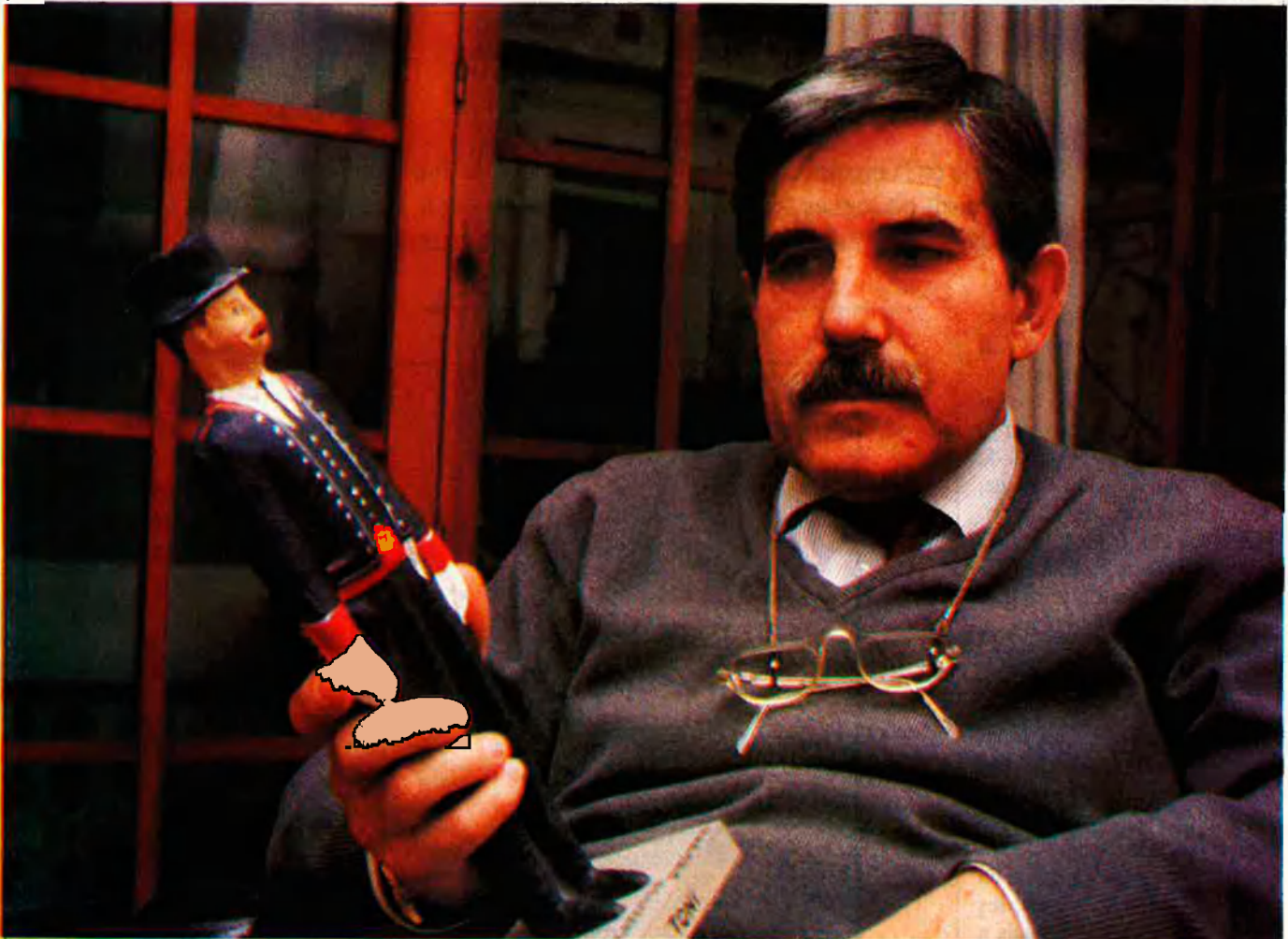
UN JUDICI MOLT DUR

De l'any 1984 al 1986, Tarrida passa un període de transició. La policia autonòmica ja funciona i els *mortadelos* traspassen progressivament les seves funcions als Mossos d'Esquadra. A mitjan 1986 Tarrida es fa càrrec del servei de Seguretat Física i Electrònica de la Generalitat. La seva funció és de supervisar i coordinar els sistemes de seguretat de tots els edificis de la Generalitat. "Tot i que la meua categoria laboral era de cap de secció, jo era el màxim responsable i vaig actuar en tot moment com a cap de servei", puntualitza Tarrida. Com a responsable del servei, Tarrida és requerit per assessorar el departament de Justícia en el disseny de les mesures de seguretat de la presó de la Roca, el primer centre penitenciari que construeix la Generalitat i que haurà de ser vigilat íntegrament

pels mossos d'esquadra. Tarrida dissenya un sistema molt diferent al previst en principi per Justícia. Segons l'ex-*mortadelo*, el projecte de Justícia és "totalment desfasat i obsolet". La discussió sobre aquest punt genera una crisi greu fins al punt que, un cop acabada l'obra, Tarrida no admet que el servei de Seguretat Física i Electrònica es faci càrrec del sistema de seguretat. Amb la intenció de posar en evidència la ineficàcia del sistema, Tarrida enregistra en vídeo com un mosso d'esquadra és capaç de burlar les càmeres i saltar els murs de la presó en un minut i quinze segons.

Però el greu enfrontament amb Justícia queda en un segon pla quan, al mes de febrer del 1990, arriba el procés judicial de l'afer CEIS. Un procés que arriba quan ja feia set anys que Tarrida s'hi havia infiltrat i que el sotmetrà a una nova i intensa prova de resistència psicològica. Mentre dura el judici la Generalitat adjudica una escorta personal de protecció a Tarrida, en previsió que la secta torni a perseguir-lo. "Va ser un judici molt dur per a mi; se'm notava a la cara la pressió a què estava sotmès i, certament, em vaig trasbalsar". Finalment Tarrida és absolt, però en surt *tocat*. Els seus superiors li concedeixen tres mesos de descans i ell els passa a muntanya desconectat de Barcelona. Però, en tornar, comencen les sorpreses.

"El dia que em vaig reincorporar a la feina em vaig trobar que una altra persona havia ocupat el meu lloc com a Cap del servei de Seguretat", afirma Tarrida. És el mes d'octubre del 1990. "Davant aquesta situació —continua— vaig anar a veure el director general de Seguretat Ciutadana, Antoni Cruells, que em va dir que m'estigués al meu despatx i que ja em dirien alguna cosa. Vaig passar tres mesos en què la meua única activitat fou de llegir el diari". ¿Per què? "Jo estic convençut —diu Tarrida— que Justícia em va vetar per la meua actitud en el cas de

Tarrida, un final gris per a un a llarga trajectòria de dedicació a feines "delicades".

JORDI MORERA

la presó de la Roca". Un altre possible motiu: la sensació, bastant generalitzada entre els seus superiors, que l'afer CEIS ha "canviat la personalitat" de Tarrida. Un eufemisme per a dir que potser Tarrida s'ha trastocat. Que Tarrida ja no és el mateix. Que ja no val per a la seva feina.

Quan arriba la nòmina del mes de desembre, Tarrida es troba amb la sorpresa que no ha cobrat el plus de productivitat que correspon a tots els treballadors de la casa. "Em van dir que no em corresponia perquè no havia treballat durant tres mesos —explica—, i jo vaig contestar que la meva situació era inacceptable i vaig exigir un lloc de treball digne dins la Generalitat, d'acord amb la meva categoria". Després d'alguns intents frustrats de ressituar-se en altres conselleries, Tarrida es queda sense feina real. És el mes d'abril de 1991. "Em van dir que anés a casa i que esperés una trucada". I Tarrida se'n va a casa.

Al juny es casa amb la seva parella, amb qui havia conviscut quatre anys. Quan tornen del viatge de noces, uns

veïns l'alerten que una parella sospitosa li ha estat vigilant el domicili i fent fotos des del carrer. La CEIS una altra vegada. Tarrida telefona a la direcció general de Seguretat Ciutadana i reclama protecció policial. "A la Brigada d'Informació em diuen que m'ajudaran, però vint minuts després em tornen a trucar i em diuen que per ordres expressives del director general no poden enviar-me protecció. A més —afegeix Tarrida— em prohibeixen l'accés al meu propi fitxer de CEIS". La vida familiar de Tarrida es complica. "A la meva família es va crear un clima molt enrarit, una psicosis d'inseguretat que genera fortes tensions entre nosaltres". Les tensions acaben en divorci. Tarrida es queda sol. A l'agost, una baixa laboral fa el diagnòstic: "depressió per maltracte laboral".

Totalment tip, Tarrida truca a la porta més alta: el conseller de Governació, Josep Gomis. Gomis el rep. "Després d'escoltar-me —afirma— em va dir que m'havien sotmès a un tracte personal vexatori i que laboralment la meva situació era absurda. Em va dir que s'encarregaria del

cas. No n'he sabut res més, però estic convençut que ha fet el que ha pogut. No el faig responsable de res, el considero un home honest".

Com a funcionari Tarrida recorre a Gomis. Com a militant de Convergència, intenta parlar amb Miquel Roca. "Quan vaig aconseguir de parlar-hi per telèfon, no em va deixar ni exposar la meva situació. Em va dir que no tenia res a dir-me i que ja en tenia prou amb les informacions que li havien donat". L'últim recurs, una carta al president. Fins ara sense resposta.

Tarrida ha posat el cas en mans dels advocats, i ara en mans de la premsa. Reclama que li reconeguin la seva categoria professional i que li adjudiquin una plaça dins l'administració, però fora de Barcelona. Un gris final per a una llarga trajectòria de dedicació a feines 'delicades'. Tarrida és avui un home cansat. I tocat. Potser, quan miri enrere, maleirà el dia que s'avingués a deixar de ser un simple militant de base d'un partit nacionalista.

Eduard Voltas